

Prestigiul național în practica legislativă și judiciară din România contemporană

Conf. univ.dr. Alexandru AMITITELOAI
Universitatea George Bacovia, Bacău, România
amititeloai@yahoo.com

***Abstract:** Imaginea unui stat în relațiile internaționale, poziția sa în diferitele probleme ce preocupă lumea contemporană, credibilitatea sa, etc., sunt elemente ce intră în definierea conceptului de prestigiu național. Prestigiul național nu este un dat al cuiva și nici nu reprezintă o însușire oarecare, ce se poate dobândi conjunctural și tot la fel să și dispară. Pentru că esența lui este una valorică, el încorporează tot ceea ce a creat mai de preț acel popor în îndelungata lui existență, contribuția sa la tezaurul valoric al umanității, nivelul său de cultură și civilizație, estetica sa comportamentală și chiar caracterul său. Prestigiul național se promovează și se cultivă, pentru că el are o importanță deosebită, atât în relațiile dintre state și organizații internaționale, cât și în viața fiecărui cetățean, mai ales atunci când se află printre străini. Dar prestigiul național trebuie și apărat, pentru că el este și ținta unor diverse atacuri, mai mult sau mai puțin agresive și motivate. Această valoare supremă a poporului român, a fost întotdeauna ținta celor mai neobișnuite atacuri din partea celor care doresc să ne pierdem identitatea și, odată cu ea, dreptul istoric de a trăi în vatra strămoșească. De aceea el trebuie apărat, inclusiv prin mijloace juridice.*

***Cuvinte cheie:** prestigiu național; patriotism; imaginea țării; defăimarea țării sau a națiunii; practica legislativă și judiciară.*

Introducere

Au trecut mai bine de 23 de ani de la schimbarea de regim politic din decembrie 1989 și România continuă să se degradeze sub toate aspectele, confruntându-se cu o accentuată instabilitate și lipsă de previziune, iar, ca o consecință nemijlocită, standardul de viață al românilor se îndepărtează, pe zi ce trece, de nivelul decenței mult așteptată. Pentru că în arealul carpato-danubiano-pontic nici măcar speranțe nu se mai pot întrevedea, mulți iau drumul pribegiei, căutându-și rostul pe alte meleaguri, unde își oferă, uneori în condiții umiltoare, serviciile și calificarea dobândită pe cheltuiala statului român.

Numărul celor care părăsesc țara, cu intenția de a se stabili definitiv în străinătate, crește de la o zi la alta, lipsind poporul român de serviciile pentru care statul i-a școlarizat și le-a finanțat pregătirea. Mii de medici, dar și alți specialiști de înaltă calificare, inteligențe probate în serioase concursuri internaționale, în loc să-și pună capacitatea creatoare în slujba poporului român, sunt astăzi în serviciul altora, respectiv al celor care au devenit, fără ca noi să ne dăm seama, stăpânii acestei țări, ajunsă, între timp, o colonie. Da, trista realitate a zilelor noastre este că României i se potrivește perfect statutul umilitor de colonie. Prin ceea ce a ajuns acum țara noastră, avem dovada incontestabilă că politica de dominare și asuprire a unor popoare, de către puteri străine, este tot mai prezentă și în lumea de azi, pe care noi o credeam mai civilizată, mai dreaptă și mai umană decât epocile care au plâsmuit și întreținut astfel de nedreptăți.

Datorită acestui regim colonial s-a ajuns ca România să nu mai aparțină românilor, aceștia fiind nevoiți să ia drumul pribegiei. Fenomenul este în continuă creștere, mai ales în rândul tinerilor. Peste 70% dintre aceștia, indiferent de forma de pregătire în care se află, își proiectează viața și viitorul în afara țării.

Fiind o problemă atât de gravă cu care se confruntă societatea românească, ea ar trebui, după părerea noastră, să fie una prioritară pe agenda politică a guvernanților și a oricăror forțe politice ce aspiră să ajungă la putere. Situația demografică, prognoza asupra evoluției sale și factorii de stimulare a unei dezvoltări echilibrate a populației, ar trebui să reprezinte un obiectiv fundamental al oricărui program de guvernare, cu o singură condiție, ca acesta să fie fundamentat pe interesul național.

Pornind de la această axiomă, putem considera că exodul tinerilor din România reprezintă un argument incontestabil, că politica guvernului român este una străină de interesul național. Nu-i pur și simplu

o consecință a unor reforme eșuate, ci este vorba de un plan de destructurare a statului, care ni se arată tot mai clar, pe măsură ce-i vedem efectele. Tot despre o destructurare este vorba și în cazul națiunii noastre care devine, treptat, o populație fără identitate națională, fără personalitate, aservită în totalitate scopurilor imperiale ale unor puteri străine.

Dovezile în această privință le descoperim inclusiv în multe din legile adoptate în ultimii ani, precum și în diverse acte guvernamentale. Prin pârgiiile oculte de reglementare și-au făcut loc în sistemul nostru normativ dispoziții care, deși subminează caracterul național, suveran și independent, unitar și indivizibil al statului, totuși ele sunt duse la îndeplinire de un sistem birocratic docil, special programat, am spune, să acționeze împotriva interesului național.

De aceea, atunci când ne referim la politica externă avem în vedere trista realitate în care statul, în loc să promoveze interesele naționale în plan extern, din contra, duce o politică servilă față de puteri străine, interesate nu numai în destructurarea statului român, lucru realizat în mare parte, dar și a națiunii române.

Desigur, în primul rând cauze de ordin economic încurajează exilul românesc și nu i se poate reproșa nimănui faptul că-și părăsește țara pentru a supraviețui, dacă țara lui, de la un capăt la altul, a ajuns o ruină. În al doilea rând nu puțini sunt cei care-și părăsesc țara, dezgustați și oripilați fiind de bâlciul generalizat ce se petrece în spațiul public, de grotescul tot mai des întâlnit în conduita guvernanților și, mai ales, de faptul că edificiul statal, ocupat și parazitat fiind de peste două decenii de aceeași „tagmă de jefuitori”, nu lasă să se întrevadă nicio speranță pentru români.

În al treilea și nu în ultimul rând, cu tristețe suntem nevoiți să constatăm că țara și națiunea nu mai sunt pentru mulți tineri valori supreme, nu mai sunt entități de care să se simtă legați spiritual și atașați sufletește. Nu mai sunt pătrunși de acele profunde sentimente de dragoste și atașament, care au însuflețit neamul nostru în îndelungata lui existență și i-au întărit unitatea în fața atâtor primejdii, pe care a trebuit să le înfrunte. Desigur nu lor li se poate reproșa acest gol afectiv față de neam și țară, însă nici nu poate fi ignorată această dramă pe care o trăiește poporul român.

Va veni, cred, și timpul unui rechizitoriu, dacă va mai avea cine să-l facă, pentru ca trădătorii și slugile servile ale străinilor să fie supuși judecății istoriei, pentru crima de a fi executat cu docilitate planurile de destructurare a României ca stat și transformarea ei într-o colonie. Însă, cu gândul la viitor și cu speranța că se va face odată dreptate, ar trebui să nu mai fim indiferenți față de procesul de descompunere a societății românești, care continuă și sub oblăduirea actualilor guvernanți. Fiecare român, în sufletul căruia mai persistă cât de cât sentimentul patriotic, ar trebui, într-un fel sau altul, să ia atitudine împotriva actelor de trădare națională care au devenit din ce în ce mai transparente. Nimic nu scuză indiferența manifestată față de asemenea acte. Din contra, ea devine, în aceste condiții, un act de complicitate, pentru că, așa după cum bine se știe, o asemenea atitudine a încurajat, cel puțin până cum, „tagma jefuitoarelor” să acționeze nestingherit și chiar să-și disimuleze bine acțiunile sub masca așa ziselor „reforme democratice”.

I. Promovarea și cultivarea prestigiului național - obiectiv educațional major

Dicționarul explicativ al limbii române definește prestigiul ca fiind o autoritate, o apreciere de care se bucură cineva sau ceva, datorită însușirilor sale morale, cunoștințelor, talentului, situației sociale, unor trăsături specifice pregnante, etc. De asemenea, noțiunea de prestigiu ar mai avea înțeles de vază, importanță, considerație, celebritate, faimă, etc.

Când entitatea pe care o privim sub acest aspect este o țară, stat, popor sau națiune, conceptul îl denumim „prestigiu național”.

Deci, imaginea unui stat în relațiile internaționale, poziția sa în diferitele probleme ce preocupă lumea contemporană, credibilitatea sa, etc., sunt elemente ce intră în definiția conceptului de prestigiu național. Prestigiul național nu este un dat al cuiva și nici nu reprezintă o însușire oarecare ce se poate dobândi conjunctural și tot la fel să și dispară. Pentru că esența lui este una valorică, el încorporează tot ceea ce a creat mai de preț acel popor în îndelungata lui existență, contribuția sa la tezaurul valoric al umanității, nivelul său de cultură și civilizație, estetica sa comportamentală și chiar caracterul său [1].

Trecutul unui popor, de exemplu, are o importanță capitală în promovarea prestigiului său național. De aceea faptele istorice trebuiesc aduse în actualitate cu multă măiestrie și prudență, pentru că dacă sunt interpretate greșit sau dacă li se dau un sens deformat, scos din context, imaginea aceluia popor, prestigiul său au de suferit. Desigur, spiritul științific trebuie să ghideze orice analiză sau interpretare a evenimentelor istorice. Istoricul este însă om, cu o anumită structură afectiv-spirituală, care îi stimulează anumite trăiri față de evenimentele sau faptele ce le cercetează. Prin urmare, nu le poate trata detașat, pentru a se exclude orice tentă de subiectivitate. Mai grav este atunci când istoricul se plasează pe o poziție ostilă, față de poporul despre al cărui trecut se încumetă să vorbească. Iată de ce sunt atât de diferit prezentate anumite evenimente sau perioade istorice și fiecare dintre variante se pretinde a fi obiectivă, fundamentată pe argumente așa zis științifice. În multe situații trecutul este chiar intenționat distorsionat și subevaluat, pentru a i se nega aceluia popor prezentul și chiar viitorul, iar noi românii, după cum se știe, am fost tot timpul ținta unor astfel de atacuri. Pericolul acestor acțiuni devine pe zi ce trece tot mai evident și nu ignoranța este soluția, nu prin indiferență îl putem contracara. Trebuie să ne punem cu mai mult curaj în valoare trecutul, să nu mai admitem denigrările ce ni s-au adus în anii din urmă și care au fost, din păcate, suspect de generos găzduite de școală și alte instituții finanțate din bani publici. Este calea prin care ne putem întări unitatea națională și să ne ridicăm prestigiul și demnitatea în lume, atât de greu încercate în aceste vremuri.

Fiecare popor își nuanțează și-și romanțează faptele de glorie ale înaintașilor, nu-i un „delict” specific românesc. Însă numai la noi se clamează, atât de zgomotos, necesitatea „adevărului istoric”, dar nu a adevărului în general, ci al celui care ne minimalizează și ne subestimează ca neam. Au apărut în anii din urmă tot felul de indivizi, ce se pretind istorici, care și-au făcut din denigrarea neamului românesc o temă predilectă de așa zisă cercetare, dar mai ales de propagandă. Negaționismul lor nu este unul de inspirație științifică, nu ține de deontologia istoricului. Agresivitatea ce-o manifestă în abordările mediatice, mimica și reacția lor răutăcioasă, pe care nu și-o pot cenzura, când vine vorba de faptele de glorie ale neamului nostru și insistența lor doar pe latura denigrării, sunt aspecte care ne explică întrucâtva că avem de-a face nu cu istorici, așa cum se pretind, ci cu agenți de influență, care au făcut din istorie o armă de luptă împotriva poporului român.

Decembrie 1989, indiferent cum vor fi calificate peste timp evenimentele produse atunci, a marcat începutul unei perioade de recul istoric pentru România, chiar și din punct de vedere al prestigiului național [2]. În orice domeniu, comparația de astăzi cu ceea ce avea țara noastră în urmă cu 23 de ani și ceea ce reprezenta ea atunci în viața politică internațională, ne aruncă, pe cei prezenți, în preistorie. Pulverizându-se sistemul național de apărare, agresorii tradiționali ai României, deghizați în „români revoluționari” au pătruns în structura instituțională a statului, de unde, sub girul autorității, au acționat nestingherit împotriva poporului și a edificiului de valori pe care acesta îl crease în anii de independență.

Școala a reprezentat unul dintre obiectivele principale, asupra căruia s-a concentrat tirul acțiunilor antiromânești, oarecum mascate, dar nu chiar atât de bine cum cred unii, în așa-zisele reforme, menite să „elibereze” învățământul de tarele ideologice ale vechiului regim. Mulți se trezesc de abia acum și constată, cu uimire, starea precară de pregătire și de educație pe care o are tineretul și cât de înstrăinat este el de neam și țară, de valorile noastre naționale. Ademeniți de „binefacerile” revoluției, slujitorii școlii s-au prins repede în iureșul „libertății” și, abandonându-și prestața și autoritatea, ca fiind de esență comunistă, s-au lăsat antrenati într-un libertinaj spasmodic, din care se trezesc de abia acum, când proprii elevi îi tratează cu brutalitate. Cum să mai fie tineretul atașat de valorile naționale, cum să mai aibă el o solidă formație umanistă când noțiunile de „țară”, „patrie”, „popor”, „patriotism” și „dragoste de țară” au devenit desuete și nu s-au mai cultivat în școală. Din nefericire, acest zelos abandon a fost încurajat de o complicitate agresivă din partea multor dascăli care, trădându-și profesia, au urmat cu docilitate directivele „reformatorilor” de la centru, iar acum, măcar în sinea lor, ar putea să-și dea seama că și-au trădat și neamul.

Problema învățământului a revenit tot mai insistent în atenția publică. Printre altele, este demascată politica manualelor alternative, ca fiind una îndreptată împotriva tradițiilor sănătoase ale școlii românești și care au îndepărtat-o de valorile și specificul nostru național. Acest fapt ar trebui să ne bucure, ca un semn de redeșteptare a conștiinței naționale. Ar fi însă necesar, mai mult decât în oricare alt domeniu, de o strategie chibzuită de români patrioți, care să pună învățământul și educația, în general, pe o solidă temelie națională. Niciun specialist, indiferent de domeniul său profesional, n-ar trebui vitregit de latura umanistă a orizontului

său cultural. Aceasta se formează în școală și tocmai de aceea școala este chemată să trateze disciplinele umaniste cu toată seriozitatea. Iar când vorbim de umanism, esența lui trebuie să aibă o solidă componentă națională. Vom fi capabili să-i respectăm și să-i prețuim pe alții, numai în măsura în care ne vom cunoaște și ne vom prețui pe noi, numai așa ne vom recâștiga demnitatea și nu ne vom mai rușina că aparținem acestui neam.

De aceea este imperios necesar ca școala, dar și celelalte componente ale sistemului educațional românesc, să-și fixeze ca obiectiv prioritar reabilitarea prestigiului național. Puterea care va recepta această stringentă necesitate și va introduce în proiectele sale de reformă un asemenea obiectiv va dovedi, prin aceasta, că este atașată interesului național, că este, cu alte cuvinte, o guvernare românească.

Pe de altă parte, prestigiul național depinde în mare măsură și de imaginea țării în opinia publică internațională, iar din acest punct de vedere rolul primordial îl au factorii de reprezentare, fie că ne referim la politica internă și externă a statului, la relațiile sale cu diferite state și organisme internaționale, la poziția adoptată în problemele ce preocupă lumea contemporană, fie la performanțele, cu rezonanță internațională, dobândite în știință, sport, artă, cultură, etc.

În epoca contemporană, caracterizată printr-o largă transparență la scară planetară, prin interesul crescut cu care omenirea receptează actele politice ale liderilor, ajutată foarte mult de mass-media internațională și mijloacele tehnice de comunicare și răspândire a informației, printr-o apetență sporită a opiniei publice față de discursul neconformist și derapajele de comportament ale oamenilor politici, prestigiul unui stat în lume ajunge să depindă, substanțial, de modul său oficial de reprezentare. Din păcate, experiența României din ultimii ani, în multe privințe nu ne face cinste. Prea multe aspecte caricaturale, inclusiv la nivelul cel mai înalt de reprezentare, au făcut deliciul presei internaționale și acest fapt ne-a produs nu numai prejudicii de imagine, dar au ajuns să ne afecteze chiar relațiile tradiționale, poziția de stat independent și suveran pe care ne-am construit-o cu mari sacrificii și, nu în ultimul rând și ca o consecință nemijlocită, ne-au fost periclitat interesele economico-financiare [3].

Dacă este să ne referim doar la bâlciul consumat în vara anului trecut, cu suspendarea președintelui, cred că este suficient să înțelegem că nivelul clasei noastre politice este submediocru și că interesul național și valorile ce ne definesc, ca neam, lipsesc cu desăvârșire din preocupările ei. Pârghiile diplomatice au fost excesiv exploatate, nu în interesul României, ci exclusiv în interesul lor. Bruxelles-ul a fost tratat la fel cum pe vremuri domniile fanarioți se comportau față de Înalta Poartă. Pe bani publici au fost puse în funcțiune mecanisme de diversivitate, prin care s-a încercat ca un act politic democratic să fie prezentat ca o „lovitură de stat”, cu scopul de a atrage atenția Occidentului și a justifica intervenția sa, în sprijinul taberei mai docile și mai slugarnice față de deciziile liderilor europeni, lucru care, din păcate, s-a reușit, punându-ne încă o dată într-o poziție umiltoare ca stat. După cum se știe, regimul de la București s-a dovedit a fi cel mai docil în executarea măsurilor de austeritate stabilite de Bruxelles și acest fapt nu putea să-l lase indiferent față de riscul ca liderii ce s-au dovedit atât de ascultători să-și piardă pozițiile. Totodată, li s-a servit liderilor europeni, prin atitudinile și declarațiile iresponsabile ale unor exponenți ai clasei noastre politice, o justificare mult așteptată, pentru a trata România ca un stat vulnerabil și, drept consecință, să mențină „sine die” faimosul Mecanism de Cooperare și Verificare. Dintr-un instrument tehnic necesar reformării României, acesta a devenit un semn al rușinii, care a indus statului român un imens și nejustificat complex de culpabilitate [4].

S-au ratat două dosare strategice, de care erau interesați în primul rând românii din străinătate, respectiv aderarea la spațiul Schengen și eliminarea restricțiilor pe piața muncii europene și a discriminărilor cu care sunt tratați de către unele state membre UE românii ce muncesc pe teritoriile lor. S-a dovedit și în acest context că, pentru liderii politici de la București ei nu reprezintă decât o masă de manevră în cursa electorală, exploatându-le frustrările și umilințele ce le îndură în străinătate, unde au fost împinși de aceeași clasă politică coruptă și străină de neam și țară. Datorită ei au ajuns ca românii să nu fie tratați ca cetățeni europeni, ci ca un grup etnic infracțional.

Când vorbim de prestigiul și imaginea României în lume, sunt la fel de importante atât ceea ce se întâmplă în administrația internă a statului, cât și participarea sa la viața politică internațională [5]. Sunt, de exemplu, de notorietate neputința de a absorbi fonduri europene, tocmai datorită unei administrații corupte care, nu odată, a deturnat, scandalos, bani europeni, ușurința cu care s-au înstrăinat bogățiile țării și au fost

demolate unități și obiective economice rentabile și de importanță strategică pentru România, ignoranța dovedită de aceeași clasă politică față de domenii vitale pentru prezentul și viitorul națiunii române, cum ar fi învățământul, educația, sănătatea, sportul etc., că se ne referim doar la câteva aspecte care nu pot fi trecute cu vederea când vine vorba de imaginea noastră ca stat. La toate acestea se adaugă, într-un mod nefericit, și calitatea îndoielnică a celor care ne reprezintă în diplomație, nu puțini fiind cei care, prin atitudine și luări de poziție în diverse probleme, au dovedit nu numai că sunt lipsiți de pregătire, educație și simț patriotic, calități care s-ar cere unui diplomat, dar se plasează chiar pe o poziție ostilă față de anumite valori definitorii, pentru statul român. De exemplu, un oarecare individ, șef al cancelariei prezidențiale, declara în noiembrie 2010 la un post de televiziune că „maghiarii, mai ales secuii, trăiesc în țara aia de o mie de ani, aia este, din multe puncte de vedere, politicește vorbind, țara lor. Ei au tot dreptul să aibă o republică, cu steag, cu parlament, cu legi, cu bani și ambasadă”. Deci, pentru acest individ articolul 1 din Constituția României, care precizează că țara noastră este „stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil”, nu reprezintă un obiectiv de promovat și apărat, ca politician român, ci unul de subminat. Și atunci pe ce poziție se plasează cel care, cunoscându-i această atitudine antiromânească, îi conferă totuși înalte responsabilități de stat, fiind numit la scurt timp după această șocantă apariție publică, ambasador într-o țară nordică? Să ne mai întrebăm cum, având această viziune asupra statului român îi mai promovează imaginea, prestigiul și interesele în țara de acreditare?

Deși a fost înșelată de fiecare dată în procedurile electorale de până acum, totuși speranța poporului român într-o guvernare devotată cauzei naționale încă n-a dispărut. Românii, deși traversează o acută criză de identitate, cel mai dramatic simțind-o cei care trăiesc printre străini, totuși sunt încrezători în viitor. O știu și politicienii, dar ei nu fac altceva decât să le exploateze electoral frustrările, trecând sub tăcere faptul că tocmai ei sunt cei care, printr-un comportament mai mult sau mai puțin ghidat, au adus grave prejudicii de imagine țării, pe care le suportă și românii din străinătate, iar exodul românesc nu-i decât o consecință a guvernărilor aventuriste, necinstite și aservite intereselor străine, în care actorii principali au fost aceeași politicieni.

II. Necesitatea apărării prestigiului național prin mijloace juridice

Prestigiul național nu-i suficient doar să fie promovat, să fie cultivat prin educație în conduita și simțirea fiecărui român. El necesită să fie și apărat, chiar prin mijloace juridice. Așa cum, în general, o conduită defensivă, de apărare, este impusă de existența unor factori de risc, mai mult sau mai puțin agresivi, și în acest caz nevoia de apărare cred că este pe deplin justificată, având în vedere că prestigiul național, această valoare supremă a poporului român, a fost întotdeauna ținta celor mai neobișnuite atacuri din partea celor care doresc să ne pierdem identitatea și, odată cu ea, dreptul istoric de a trăi în vatra strămoșească.

Constituția României precizează la art. 30 alin. (7) că „sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură națională, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri”. Inspirat din practica constituțională a democrațiilor europene evolute, dar și din tradițiile legislative românești și având în vedere condițiile vitrege în care se edifică statul de drept în România, acest text constituțional a fost introdus în articolul ce consacră „libertatea de exprimare”, scopul său, după cum rezultă clar din conținut, fiind acela de a contracara abuzul de drept, respectiv de libertatea de exprimare și aceasta să nu ia forma unor manifestări de natură să lezeze prestigiul național, ori să incite la săvârșirea altor fapte din cele enumerate în text.

Prin precizarea că „sunt interzise de lege...”, textul impune, în primul rând, o atitudine de respect față de țară și națiune și, în al doilea rând, el reprezintă un comandament pentru legiuitorul român, acestuia revenindu-i obligația de a crea cadrul legislativ necesar pentru ca interdicția respectivă să devină operabilă. În lipsa legii care să încrimineze și să sancționeze faptele de defăimare a țării și a națiunii, interdicția constituțională rămâne lipsită de forță juridică. Dacă la data ratificării Constituției și intrării sale în vigoare n-ar fi existat o lege, care să sancționeze faptele de defăimare a țării și a națiunii, ea ar fi trebuit adoptată imediat, sarcina revenindu-i Parlamentului, dar și celorlalte instituții implicate în procesul legislativ. S-ar fi impus, desigur, o lege specială, având în vedere valorile ce trebuie apărate și nevoia de claritate, în privința faptelor prin care ele ar putea fi lezate, aceasta pentru a se evita confuziile și interpretările tendențioase. Cu

toate acestea, deși au trecut peste 20 de ani de când actuala constituție este în vigoare, legiuitorul român n-a lansat nici măcar o inițiativă legislativă în acest sens, refuzând, practic, să-și execute obligația constituțională ce-i revenea nemijlocit. Nu numai că o asemenea lege nu s-a adoptat, dar au și fost înlăturate din legislația existentă textele încriminatoare privind faptele de defăimare a țării și națiunii.

Astfel prin Legea nr. 278/2006 [6] se aduc mai multe modificări la Codul Penal și, în ceea ce ne interesează, este abrogat art. 236¹ care, chiar prin denumirea sa marginală, „*defăimarea țării sau a națiunii*”, reflecta întocmai cerințele textului constituțional invocat. Potrivit articolului abrogat „*manifestările publice săvârșite cu intenția de a defăima țara sau națiunea se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 3 ani*”. Practica judiciară pe seama acestui text încriminator, așa cum se invocă și în expunerea de motive, lipsește, dar nu că nu s-ar fi săvârșit fapte de acest gen, unele fiind chiar foarte grave, ci datorită dezinteresului indus factorilor de răspundere, chiar de la nivelul cel mai înalt de autoritate, în materie de aplicare și respectare a legii. Să ne amintim doar de expozițiile de caricaturi de la Berlin și New York, organizate de Institutul Cultural Român, care au adus grave prejudicii de imagine României și, cu toate acestea, în afara unor reacții de presă prin care s-a și cerut sancționarea celor vinovați, nu s-a înregistrat vreo altă acțiune, așa cu s-ar fi impus, în primul rând din partea autorităților statale.

Avem însă o problemă de constituționalitate, pentru că potrivit art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, respectarea Constituției este obligatorie. Prin urmare, Parlamentul nu-și poate exercita competența de incriminare și de dezincriminare a unor fapte antisociale, decât cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Constituție [7]. Deci, atât timp cât Constituția interzice „*defăimarea țării și a națiunii*”, art. 236¹ trebuia să rămână în vigoare sau, cel puțin, dacă se considera învechit, atunci să se fi adoptat un alt text încriminator pentru asemenea fapte. În aceste condiții, abrogarea lui este neconstituțională. Curtea Constituțională, deși garant al supremației Constituției, nefiind însă sesizată, ea nu s-a putut pronunța în această problemă. Cei care ar fi trebuit s-o sesizeze, potrivit art. 146 lit a) din Constituție, fiind, unii implicați direct în adoptarea legii 278/2006, alții ignoranți, iar alții, nu puțini la număr, chiar ostili față de statul și națiunea română, se înțelege că n-au fost deranjați de dezacordul apărut între prevederile legii în discuție și Constituția României. Deci, faptele de defăimare a țării și a națiunii române, deși sunt interzise de constituție, ele pot fi săvârșite fără niciun risc pentru că, nefiind încriminate, nu atrag nicio răspundere pentru autorii lor, decât, să zicem, de natură morală.

Neconstituționalitatea abrogării art. 236¹ din codul penal, n-o putem rezuma doar la o analiză pur tehnică, fără a încerca să înțelegem ce determinări a avut legiuitorul, lăsând fără protecție valori atât de importante, cum le considerăm noi, precum țara și națiunea. În expunerea de motive la Legea 278/2006, prin care au mai fost abrogate și alte articole din codul penal având legătură cu libertatea de exprimare, ca de exemplu art. 205 ce încrimina insulta și art. 206 calomnia, libertatea de exprimare este tratată ca o valoare absolută, investind-o chiar cu o anumită aură de sacralitate, motiv pentru care, în optica legiuitorului, orice impediment care ar putea-o restrânge trebuie înlăturat. „*Libertatea de exprimare - se arată în amintita expunere de motive - reprezintă unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una dintre condițiile primordiale ale progresului societății și ale împlinirii individuale, acoperind nu numai informațiile sau ideile care sunt favorabile ori care sunt considerate inofensive sau indiferente, ci și acelea care ofensează, șochează sau îngrijorează statul ori un anumit segment al populației. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis, în absența cărora nu există societate democratică*”. Deci, indiferent de gravitatea efectelor ce s-ar putea produce și de valorile lezate, libertatea de exprimare, în concepția inițiatorului acestei legi, nu poate fi împiedicată.

Mai mult decât atât, în raport cu libertatea de exprimare, valorile protejate prin art. 236¹, respectiv „*țara*” și „*națiunea*”, sunt considerate ca fiind „*esențialmente abstracte*” și, prin urmare, se invocă temerea că ideile și opiniile referitoare la ele ar putea dobândi variate interpretări, inclusiv de natură infracțională. S-ar putea ajunge - spun aceeași inițiatori - și la calificarea ca infracțiune a criticilor adresate celor care exercită puterea politică. Desigur, o temere nejustificată, având în vedere că n-au fost trași la răspundere nici măcar cei care au adus grave injurii la adresa țării și națiunii, ofense deosebit de grave pe care le-au simțit din plin, în sufletul și credința lor, românii adevărați și care au produs serioase consecințe, inclusiv în domeniul de

importanță națională. Și atunci ce rațiune ar exista în această „temere”, pentru a se ajunge la abrogarea articolului în discuție?

Chiar dacă practica judiciară, din motivele arătate mai sus, n-a înregistrat încălcări ale art. 236¹, deși, în realitate, ele s-au produs, totuși acesta nu poate fi un motiv de abrogare, mai ales că starea de pericol asupra acestor valori n-a dispărut ci, din contra, ea s-a accentuat de la o etapă la alta, pe măsură ce reacția de împotrivire din partea autorităților statului, dar și a societății românești, în ansamblu ei, a devenit tot mai anemică. Este bine știut faptul că prestigiul național și demnitatea românilor au fost puse la grea încercare, în perioada care a urmat loviturii de stat din decembrie 1989. Tocmai de aceea ar fi fost necesar ca românii din structura guvernamentală, câți or mai fi fiind, să nu ignore scoaterea de sub incidență penală a faptelor de defăimare a țării și a națiunii, să fi manifestat vigilență și împotrivire față de astfel de acțiuni.

Lipsa de motivație la abrogarea acestui articol și justificările, de-a dreptul penibile, pe care le-au formulat inițiatorii, incită totuși la găsirea unor explicații pentru că, credem noi, nu poate fi chiar irațional un demers legislativ. Suntem convinși că nu riscul ca cineva, pentru nevinovate opinii sau critici la adresa puterii, ar putea intra sub incidența acestui articol, a determinat dezincriminarea acestor fapte. De aceea îndrăznim să afirmăm că nu s-a urmărit niciun alt scop, decât acela de a se crea un climat și mai favorabil și mai încurajator, pentru acțiunile propagandistice antiromânești. Știut fiind faptul că scopul legii penale este, în primul rând, preventiv, respectiv de a inhiba tentația de a săvârși faptele incriminate, se înțelege că și în privința incriminării și sancționării faptelor de defăimare a țării și a națiunii s-ar fi produs, chiar dacă nu pe arii extinse, un asemenea efect. Ori legiuitorul a dorit ca în calea libertății de exprimare, când aceasta ia forma unor manifestări antiromânești, să nu mai există niciun obstacol.

După cum s-a arătat mai sus, Curtea Constituțională nu s-a pronunțat în această problemă de neconstituționalitate întrucât, potrivit procedurilor, ea nu se poate pronunța din oficiu, decât în cazul inițiativelor de revizuire a Constituției. În schimb, este important de adus în discuție faptul că, fiind sesizată în urma a trei excepții de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a decis [8] că abrogarea, prin Legea 278/2006, a art. 205, art. 206 și art. 207 din Codul penal este neconstituțională.

Având în vedere că aceste texte încriminează insulta și calomnia, fapte care lezează onoarea, demnitatea și reputația persoanelor, Curtea își întemeiază decizia pe art.1 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „... demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane..., sunt garantate”, pe art. 1 alin. (5) care consacră caracterul intangibil al prevederilor Constituției, pe faptul că dezonorarea este prin natura sa ireparabilă, iar demnitatea umana nu poate fi evaluată în bani și nici compensată prin foloase materiale, așa cum s-a decis în practica unor instanțe și deci ele nu pot fi lipsite de mijloace penale de ocrotire.

În examinarea constituționalității abrogării acestor articole, Curtea Constituțională a avut în vedere și prevederile privind libertatea de exprimare, cuprinse în art. 30 din Constituția României, art. 10 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 19 paragraful 3 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. Potrivit art. 30 alin. (1) din Constituția României, „Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”. Același articol al Constituției prevede însă în alin. (6), că „Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”. Rezultă și de aici că libertatea de exprimare nu are un caracter absolut pentru că mai presus de manifestările pe care le poate avea omul ca individ, el trebuie să fie conștient că sunt valori superioare pe care statul este obligat să le ocrotească iar el să le respecte. De regulă, cel care pretinde o libertate absolută de exprimare, nu are aceeași atitudine atunci când alții se prevalează de ea pentru a-l dezonora. Trebuie aduse în discuție și concepțiile juridico-filozofice promovate de societățile democratice, care admit că libertatea unei persoane se termină acolo unde începe libertatea altei persoane. În acest sens, art. 57 din Constituție prevede expres obligația cetățenilor români, cetățenilor străini și apatrizilor de a-si exercita drepturile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.

La argumentele pe care ne-am bazat în a demonstra că abrogarea art. 236¹ este neconstituțională, se adaugă și această decizie cu motivațiile ei. Dacă onoarea și demnitatea persoanei trebuie apărate prin mijloace

de drept penal, așa cum precizează această decizie, cu atât mai mult se impune o astfel de protecție când este vorba de prestigiul țării și demnitatea poporului român. A accepta în numele libertății de exprimare manifestări care „ofensează, șochează sau îngrijorează statul ori un anumit segment al populației”, așa cum se subliniază în amintita expunere de motive, lasă să se înțeleagă o atitudine ostilă față de valorile care consacră și întăresc prestigiul României și demnitatea poporului român.

Constituționalitatea abrogării art. 236¹ cod penal, ar fi putut face totuși obiectul unei examinări din partea Curții Constituționale, existând posibilitatea sesizării sale tot printr-o excepție de neconstituționalitate. Astfel, la data de 19 iulie 2012, USL a depus la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție o plângere penală împotriva președintelui țării (suspendat în momentul respectiv) și a altor 14 persoane, acuzându-i de „răspândirea de informații false”, „defăimarea țării și a națiunii” și „periclitarea siguranței economiei naționale și a stabilității monedei”. Dacă răspândirea de informații false și periclitarea economiei naționale sunt fapte încriminate de codul penal la art. 165 și, respectiv, 168¹, plângerea având, deci, temei legal, nu același lucru se poate afirma și în legătură cu cealaltă acuzație, respectiv defăimarea țării și a națiunii. Prevederile Constituției, care interzic astfel de fapte, nu constituie temei legal pentru începerea urmăririi penale împotriva celor învinuiți, cu toate că autorii plângerii penale le-au invocat în susținerea acuzațiilor. *Nullum crimen sine lege* este un principiu pe care titularul acțiunii ar fi trebuit să-l știe. Ar fi fost, de asemenea o ocazie fericită pentru a se invoca excepția de neconstituționalitate, în legătură cu abrogarea art. 236¹, lucru care, din motive ce ne scapă, nu s-a făcut.

Un alt argument pe care ne întemeiem afirmația îl găsim tot în Legea 278/2006. În afară de modificările și completările ce se aduc codului penal, prin aceeași lege se modifică și se completează și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 [9] privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii. Analizând noile dispoziții vom constata că libertatea de exprimare nu mai are caracter absolut, instituindu-se un regim de cenzură extrem de aspru pentru opiniile ce nu concordă cu anumite poziții, pretinse intangibile, privind holocaustul. Astfel, deși și în forma anterioară art. 6 din ordonanța respectivă limita libertatea de exprimare, prin noile modificări se instituie un regim și mai aspru. „Negarea, contestarea, aprobarea sau justificarea - se arată în textul respectiv - prin orice mijloace, în public, a Holocaustului, genocidului sau a crimelor contra umanității ori a efectelor acestora se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi sau cu amendă”. Deci, dacă, de exemplu, cineva afirmă în public, că în România n-a fost holocaust, contrar poziției oficiale a statului român, indiferent de argumentele pe care-și întemeiază afirmația, riscă privarea de libertate pe o perioadă între 6 luni și 5 ani [10]. Se înțelege de aici că numai atunci când este vorba de prestigiul României libertatea de exprimare este absolută și că în numele democrației, pluralismului, toleranței și spiritului deschis poate fi defăimată țara și națiunea. Tocmai acest standard dublu aplicat libertății de exprimare, ne arată că interesul național în opera legiuitorului român reprezintă nu un obiectiv de apărare, ci o țintă expusă celor mai agresive atacuri cu putință.

Concluzii

După 23 de ani de „reformă democratică” la care a fost supusă România, orice om de bună credință poate constata, că din ceea ce reprezenta și avea țara noastră înainte de a trece prin acest experiment n-a mai rămas mare lucru. Sub eticheta falsă de așa zise „reformă democratică” s-a practicat cel mai feroce jaf economic, cunoscut vreodată până acum de români, însoțit și de un adevărat genocid social, cultural, spiritual, etc.[11]. Dacă în alte timpuri istorice atacatorii se prevalau de forța lor fizică și dreptul celui mai tare, astăzi tactica lor a devenit mai subtilă, mai perversă și, prin aceasta, și mai eficientă. Valori pe care lumea civilizată nu le poate refuza ca „democrație”, „libertate”, „drepturile omului”, au devenit arme ale noului imperialism, fiind folosite cu succes și împotriva României. Pentru tot răul ce ni s-a întâmplat în acești ani, dacă într-adevăr ceea ce ni s-a întâmplat nu ne convine, singurul „vinovat” este poporul român. Raționamentul este extrem de simplu: Jaful, distrugerile, demolările, subminarea sistemului de apărare națională și ordine publică, a sănătății și învățământului, alterarea imaginii despre poporul român, despre tradițiile și legitimitatea sa istorică poartă eticheta de „reformă democratică”. Sub această imagine au și fost „legitimate” de popor, dobândind suport

constituțional și legal. Constituția actuală a României a trecut prin două proceduri de ratificare din partea electoratului, în 1991 când a fost adoptată și în 2003 când a fost revizuită. Că electoratul, în marea lui majoritate, habar n-a avut ce votează și că intenționat a fost împiedicat să cunoască și să înțeleagă conținutul Constituției, este o problemă ce ține doar de o responsabilitate morală sau politică, nicidecum juridică. Constituția, la rândul ei, a constituit baza întregului edificiu legislativ, legitimat, de asemenea, de popor prin intermediul programelor politice pe care el le-a votat. Prin urmare, tot ce numim noi astăzi jaf, distrugere, subminare, sabotaj, genocid, etc., din punct de vedere juridic nu sunt delictе, ele având o solidă susținere legislativă, iar legea, într-un sistem democratic, este „expresia voinței poporului”. Deci, pentru tot acest dezastru, pe care nu-l contestă nimeni, inclusiv alterarea gravă a prestigiului național, „vinovat” este poporul român. Urmează o nouă revizuire a Constituției, pe care, din păcate, o fac tot guvernanții. Cred c-a venit timpul ca românii să fie mai precauți și mai circumspecți, când li se va cere să se pronunțe asupra noului așezământ constituțional, precum și a celorlalte acte politice sau candidaturi de care depinde viața lor și a generațiilor care vin după ei.

Referințe

[1] Niță Nelu, *Premisele dezvoltării sustenabile, armonioase și echilibrate a statului de drept din România*, articol publicat în Revista Acta Universitatis George Bacovia. Juridica, Volume 1, Issue 2, Jul-Dec 2012, =ISSN 2285-0171, ISSN-L=2285-0171, p. 36-58;

[2] În timpul în care detronarea domnitorului Al. I. Cuza era considerată act revoluționar, iar ziua de 11 februarie, când s-a produs evenimentul, era sărbătorită cu mare fast, Mihai Eminescu avea să spună: „Vor trece veacuri și nu va exista român căruia să nu-i crape obrazul de rușine de câte ori va răsfoi istoria neamului său la pagina 11 februarie și stigmatizarea acelei trădări va răsări pururi în memoria generațiilor, precum în orice an răsare iarba lângă mormântul vândutului domn”;

[3] Niță Nelu, *Crima și criminalitatea-amenințare gravă a dezvoltării armonioase și echilibrate a statului român*, articol publicat în Revista Acta Universitatis George Bacovia. Juridica, Volume 1, Issue 1, Jan-Jun 2012, =ISSN 2285-0171, ISSN-L=2285-0171, pag. 7-25;

[4] George Bogdan, *Cum a pierdut statul român bani și prestigiu în interiorul UE*, <http://www.cotidianul.ro>, 13 februarie 2013;

[5] Niță Nelu, *Amenințările și riscurile corupției la adresa Statului de drept din România*, articol publicat în Revista de Investigare a Criminalității, editată de Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, nr. 2/2011, ISSN 1844 – 7945, p. 197-207;

[6] Publicată în Monitorul Oficial nr. 601 din 12 iulie 2006;

[7] Iona Muraru, Elena Simina Tănăsescu, *Drept constituțional și instituții politice*, Ediția 12, vol. II, Editura C.H.Beck, București, 2006, p. 252;

[8] Decizia nr. 62 din 18 ianuarie 2007 referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 56 din Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial nr 104 din 12 februarie 2007;

[9] Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 28 martie 2002;

[10] În cadrul Conferinței *Worrying about Europe's historic nations* (Situația națiunilor istorice europene e îngrijorătoare) susținută la data de 01 iunie 2010 la Universitatea Al. I. Cuza din Iași, profesorul Paul Gottfried, profesor la Departamentul de Științe Politice, Elisabethtown College, SUA, atrage atenția asupra cenzurii limbajului considerat incorect politic, subliniind, totodată, agresivitatea controlului multicultural. Se poate ajunge de exemplu chiar la „...întemnițarea celor care neagă versiunea istorică impusă de stat în privința anumitor evenimente istorice – cum ar fi Holocaustul sau masacrul armenilor din Turcia (deși cei care neagă crimele comise de tirania sovietică nu pătesc nimic) – până la persecuția creștinilor care susțin deschis morala biblică” (Revista *Lumea*, nr. 7/2010, articolul *România între ciocan și nicovală, Pericolul multiculturalismului European și al omogenizării globale americane*, pp. 24-29;

[11] Niță Nelu, *Corupția endemică-cauză principală a subminării democrației din România*, articol publicat în în Volumul „Marea criminalitate în contextul globalizării”, ISBN 978-606-673-000-6, Volum editat de Editura Universul Juridic, București, 2012, pag. 221-235;